

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

Knygute.lt

MICHELLE DOUGLAS

Kelionė link laimės

2023 sausis–balandis

Michelle Douglas

KELIONĖ LINK LAIMĖS

Romanas

Michelle Douglas,
Cinderella and the Brooding Billionaire, 2021
© Michelle Douglas, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos, 2022

ISBN 978-609-03-0863-9

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

Kūdikis niekaip nenurimo.

Lukas Vjeris, nerimastingai žingsniuodamas po motelio kambarį, ranka vis persibraukdavo plaukus. Mažylį pamaitino, todėl tikrai nebuvo alkanas, pakeitė sauskelnes, pamatavo temperatūrą – nieko, kas keltų nerimą. Tačiau berniukas niekaip nenustojo verkti.

Dar kartą įveikė visą perimetrą, o tai, atsižvelgiant į kambario dydį ir Luko kojų ilgį, buvo niekų darbas. Kambarys ne toks erdvus ir prabangus, kaip Lukas pratęs. Tačiau vaizdas pro praviras laukujes duris į paplūdimį daugeliui svečių veikiausiai atpirko šiuos trūkumus. Tik dabar Lukui nerūpėjo nei prabanga, nei gražus vaizdas. Jis tenorėjo paguosti ir nuraminti sūnų.

– Lukai, ar dar klausaisi?

Balsas telefono ragelyje gražino į tikrovę. Lukas turėjo atlikti svarbų darbą. Uždengęs kitą ausį ranka stengėsi susikaupti ir mąstyti apie ataskaitą, kurią jam ką tik pateikė asmeninis padėjėjas.

– Sì.

Kūdikis vis verkė.

Jo sūnus, regis, turi gerus plaučius.

Jo sūnus.

Lukas užmerkė akis, tačiau bemat atsimerkė drąsiai pažvelgti į tikrovę. Vos tik pakalbės telefonu, vėl visą dėmesį skirs mažiui.

Galėtų trumpam nueiti į miegamąjį, užsidaryti duris ir užbaigti pokalbį santykinai ramioje aplinkoje, o tada raminti sūnų.

Vis dėlto širdis neleido net kelioms minutėms – tiek būtų pakakę reikalams aptarti – palikti septynių mėnesių Benito vieno. Lukas norėjo, kad sūnus juo pasitikėtų, suprastų, kad tėtis bus kartu ir juo pasirūpins, ir nors šią akimirką viskas atrodo nauja ir baugu, tėčio niekas neatbaidys.

– Dėl to nebus jokių problemų, – tarė jis, žingsniuodamas į kambario vidurį. Pamačius nuo verkimo įraudusį nelaimingą Benito veidelį širdis nusirito į kulnus. Netrukus verkimą pakeis kukčiojimas ir mažylis išvargęs užmigs.

Lukas taip stipriai suspaudė telefoną, kad net suskaudo ranką. Prisivertė šiek tiek atgniaužti pirštus ir paliepė:

– Perkelk viską į kitą savaitę.

– Jau atlikta.

– Puiku. – Lukas priėjo prie žaidimų maniežo, tačiau Benitui pravirkus dar garsiau atsitraukė

skaudama širdimi. Troško paguosti sūnelį, tačiau jie vienas kitą pažinojo vos dvi dienas. Vaikas nežinojo, kas jis toks, nepasitikėjo juo... vis dar šiek tiek jo baiminosi.

Benitas leisdavosi Luko pamaitinamas tik tada, kai būdavo labai išalkęs, o jo glėbyje užmigdavo tik visiškai išvargęs. Tačiau šiek tiek anksčiau, atsibudęs iš miego, leido Lukui jį pamaitinti... o dabar, vos tik tėtis bandydavo paduoti buteliuką su atvėsintu virintu vandeniu, mažylis rankutėmis mosavo ore lyg gindamasis. Kai duodavo čiulptuką, sukdamo galvelę į šoną. Vos tik paimdavo ant rankų, spurdėdavo kaip koks paukštelis, kad jį paleistų.

Lukas norėjo rasti greitą sprendimą, kaip nuraminti sūnų. Tačiau netekties skausmo taip greitai nepagydysi. Benitas ilgėjosi mamos.

Skausmingai verkdamas mažylis kvietė moterį, be kurios jam teks užaugti, kurios jis nė neprisimins. Gumulas užspaudė Lukui gerklę. Jam ir pačiam norėjosi verkti ir priekaištauti likimui.

- Lukai?

Padėjėjo balsas vėl privertė grįžti į čia ir dabar.

- Atsiprašau, Pjerai. O dėl mano mamos...

pasakyk, kad pasikalbėsiu su ja grįžęs į Romą.

- Taip, pone.

Lukas mintyse pasižymėjo, kad baigiantis metams, prieš Kalėdas, reikės skirti padėjėjui didelę premiją.

- Žinau, kad daug prašau. Aš ir pats parašysiu jai žinutę, tačiau baiminuosi, kad ji ir toliau tave persekios.

- Nieko baisaus. Su ponija Konti susitvarkysiu.

Tokių gebėjimų turėjo vos keli žmonės, Pjeras buvo vienas iš jų.

- *Grazie*, Pjerau.

- Jums reikia laiko pabūti su sūnumi.

Lukas kandžiai šyptelėjo.

- Tačiau verslo imperija - Vijerių korporacija - vargu ar kantriai lauks, kol tai darysiu. - Korporacijai vadovavo vos dvejus metus. Šiandien atrodė, kad jau gerus dvidešimt.

- Jūsų pusseserė panelė Rozeta Vijeri atėjo mums į pagalbą, ji pasirūpins tuo, kas dega labiausiai. Jai puikiai sekasi.

Lukui suspaudė širdį. Rozeta vienintele iš visų savo pusbrolių ir pusseserių visiškai pasitikėjo. Neseniai paaiškėjo, kad korporacijoje buvo įsitaęs išdavikas, ir Lukui nesinorėjo palikti jos vienos srėbti šią košę.

- Ar radote dar kokių nors finansinių neatitikimų?

- Ši. Nieko labai reikšmingo, tačiau tai vis tiek kelia nerimą.

Kai grįš į Romą, asmeniškai - ir pirmiausia - imsis tirti šį reikalą ir suras tų neatitikimų priežastį.

Nuo nenumaldomo Benito verkimo Lukui ėmė tvinksėti galvą. Skausmas buvo toks įkyrus, kad net nepavyko susikaupti. Lukas čiupo meškutį, kurį nupirko mažyliui dovanų, ir ėmė žaisti su juo ant lovelės krašto, tačiau Benitas staiga pasivertė į kitą pusę ir vos neatsitrenkė į medinius turėklus, kad tik išvengtų savo tėčio. Lukui suspaudė gerklę. Jis pamilo sūnų.

Nuo pat tos akimirkos, kai pamatė Benitą, Luko krūtinėje kilo nepaprastai stiprus noras apsaugoti šį vaiką. Jis sukurs stiprų ryšį su sūnumi ir pasistengs, kad Benitas žinotų esąs mylimas.

Lukas persibraukė veidą ranka. Neprotinga tikėtis, kad tai įvyks iš karto. Tokiame amžiuje jokia pažintis nebūtų rožėmis klota.

Vis dėlto Lukas nesitikėjo, kad tai atims tiek daug jėgų. Buvo pratęs spręsti ir išspręsti visokias problemas, o dabar jautėsi toks...

bejėgis.

- Ir dar kai kas, - ragelyje pasigirdo Luko padėjęjo balsas. - Ponas Romanas nepaliauja skambinęs. Reikalauja, kad pasikalbėtumėte su juo asmeniškai, kai tik galėsite.

Dio! Ir kaip tam vyrui pavyko taip greitai viską sužinoti?

Kūdikio verkimas Luko galvoje pasiekė aukščiausią tašką. Viena akimi stebėdamas sūnų, atidarė stiklines stumdomąsias duris ir išėjo į galinį kambario balkoną. Gaivus vėjelis maloniai glostė veidą.

- Manai, kad turėčiau jam paskambinti dar prieš grįždamas į Romą?

- Sì.

Cavolo! Teks elgtis atsargiai ir taktiškai, pasitelkti visus diplomatinčius gebėjimus. Vis dėlto net ir to gali nepakakti.

- Palik šį reikalą man.

Jis pažadėjo Belai sugalvoti, kaip nutraukti sužadėtuves. Žinia, kad turi sūnų, apie kurį iki tol nieko nežinojo, suteikė gana tvirtą pretekstą tai padaryti. Lukas galėtų pranešti, kad jam reikia laiko prisitaikyti prie naujosios tikrovės. Bela galėtų laikytis versijos, kad prisiimti pamotės vaidmenį jai per anksti.

Tačiau ponas Romanas vis tiek nemanys, kad Luko gyvenime atsiradęs Benitas ką nors keičia. Jis sieks Luko sutikimo, kad jo ir Belos vaikai taptų teisėtais Vijerių paveldėtojais, o Benitas – ne, ir jeigu jie dėl to sutars, Bela sutiks auginti Benitą.

Tik Belos tėvas nežinojo, kad jo dukra myli kitą vyrą.

O Lukas visai netroško vesti moters, kuri nenorėjo už jo tekėti.

Nors ir pats troško šios jų šeimų sąjungos, Lukas neketino elgtis su Benitu kaip nors kitaip nei su kitais savo vaikais, kurių galbūt susilauks ateityje.

Bėgant laikui ir Lukui dingus iš akiračio, Belai galbūt pavyks priversti tėvą pripažinti jos išrinktąjį. Tačiau ponas Romanas – aistringas temperamento žmogus, o dviejų šeimų sąjunga buvo jo didžiausia svajonė. Lukas turi sugalvoti būdą, kaip išlaikyti senąjį Romaną savo pusėje ir kartu priversti jį susitaikyti su faktu, kad Bela ir Lukas nesituoks.

Luko pečiai nusviro. Bela skyrė jam Heraklio vertą užduotį. Jam tikrai nepavyks vienu telefonu skambučiu išspręsti problemos, nuraminti pono Romano ir atkurti taikos ir ramybės, tačiau

bent pabandys pakloti tam gerus pamatus.

O, kad tik Benitas nustotų verkti. Ir jei per šias tris dienas Lukui būtų pavykę bent kiek pamiegoti. O, kad būtų žinojęs, jog prieš septynis mėnesius susilaukė sūnaus!

– Gerai, Pjerai... – Lukas sulaukė atodūsi, – pasakok, kokia, tavo nuomone, dabar situacija.

Prisivertė sutelkti dėmesį į padėjėjo balsą, tačiau akį patraukė judėjimas motelio kambaryje. Juodas sijonas, balti marškinėliai ir patogūs batai aiškiai bylojo, kad tai kažkas iš kambarių priežiūros tarnybos. Net jei ji pranešė apie savo atėjimą, per Benito raudas Lukas to neišgirdo.

Lukas jau norėjo grįžti į kambarį ir paprašyti kambarinės grįžti vėliau, tačiau išvydęs šypseną merginos veide pamačius jo sūnų sustojo kaip įbestas.

Mergina pasilenkė virš verkiančio kūdikio.

– Sveikas, Beni, mielas berniuk! Ir kas čia taip triukšmauja?

Benitas akimirksniu nustojo verkti ir pasiveržęs ant šono įsmeigė į merginą akis. Staiga ištiesė rankas, kad jį pakeltų. Buvo akivaizdu, kad nekantrauja, nes iš visų jėgų kėlė užpakaliuką aukštyn.

Luko širdis suspurdėjo krūtinėje.

Kambarinė pakėlė mažylį, šis putliomis rankutėmis apsikabino jos kaklą, o ji stipriai priglaudusi prie savęs sūpavo berniuką, kol jis dar kelis kartu sukūkčiojo į jos pečius ir kaklą. Mergina kažką tyliai niūniavo Luko sūnui, tačiau jam pavyko išgirsti kelias nuotrupas: „vargšas mažylis“, „ir tu jos pasiilgsti“ ir „gražutis Beni, mielas berniuk“.

Ši jauna moteris pažinojo Anitą?

Lukas mintyse nusijuokė iš savęs. Žinoma, kad pažinojo. Šis miestelis ne didesnis už pašto ženklą. Visi čia vieni kitus pažįsta.

Įdėmiai žvelgiant į merginą ir vaiką, jam krūtinę užliejo kažkoks keistas skausmas.

Kambarinė žvilgtelėjo į jo pusę gintaro spalvos akimis. Lukas sumirksėjo ir išsitiesė. Nemanė, kad ji žino, jog jis stovi balkone. Mergina ranka mostelėjo į sofą ir jis linktelėjo galva.

Išlaisvinusi karamelės spalvos plaukus iš Benito pirštukų ji dainavo vaikišką dainelę, kurią Lukas prisiminė dar iš vaikystės. Benitas žvelgė į merginą pro nuo ašarų drėgnas blakstienas, tarsi ji būtų atsakymas į visas jo maldas, ir Lukas pajuto, kad pavargusį kūną užplūsta vilties energija.

Troško, kad ir į jį sūnus taip žvelgtų.

- Nepadainuosi su manimi, mielas berniuk? - šypsodamasi mažyliui tarė ta miela jauna moteris ir Benito veide nušvito plačiausia šypsena. Lukas dar nebuvo matęs, kad koks žmogus - mažas ar didelis - taip džiugiai šypsotųsi.

Sūnaus šypsena... *Dio!* Ji priminė saulės spindulius, atostogas ir pavasarį prie Viduržemio jūros.

- Lukai, ar dar klausaisi?

- Atsiprašau, Pjerai, man reikia eiti. Paskambinsiu vėliau. - Lukas įsikišo telefoną į kišenę ir žengė į kambarį.

Jaunoji kambarinė dainavo, o Benitas leido įvairiausius garselius, tarsi ją pamėgdžiodamas, ir abiem rankutėmis plekšnojo per jos delną - atrode toks laimingas, kad Lukui net suskaudo širdį.

Be jokio perspėjimo tos gintaro spalvos akys vėl įsmigo į jį. Nors dėl ko čia reikėtų perspėti, tik... su tokiomis akimis reikia būti atsargiam, ar ne?

Dainuok, - lūpomis sudėliojo ji.

Lukas prisidėjo prie jų dueto. Kūdikis staiga pasisuko ir įdėmiai pažvelgė į jį, tačiau stebukladarė kambarinė linksmai šokdino mažylį ant kelių ir privertė jį vėl nusijuokti. Kai dainelė

pasibaigė, ji suplojo rankomis.

- Vaje, kaip šauniai! Duokš penkis!

Benitas putlia rankute pliaukštelėjo jai per delną.

- Vaje, kaip puiku! - pakartojo ji. - Tėtis taip pat moka šią dainelę. Duokim penkis tėčiui!

Lukas nedelsdamas atkišo delną ir Benitas pliaukštelėjo per jį rankute. Vienu metu ir šypsojosi, ir rūškanai suraukė kaktą.

Tačiau kambarinė - žavinga ir nuostabi jauna moteris - neleido *savo mielam berniukui Beniui* ilgai svarstyti, sunerimti ar apgailestauti dėl šalia atsisėdusio vyro. Kuteno mažylį tol, kol šis ėmė kikenti ir raitytis ant kelių kaip žalčiukas.

Kai pagaliau čiulptuką gavęs Benitas ėmė snūduriuoti glėbyje, mergina sujudėjo tarsit norėdama keltis, tačiau Lukas palietė jai riešą.

- Prašau, pasilik dar šiek tiek.

Kambarinė pažvelgė į Luko ranką ir jis iš karto atitraukė pirštus, staiga suvokęs, kokia šilta ir švelni jos oda, kurią lietė pirštų galiukais, tarsit saulės įkaitintas šilkas. Lukui atrodė, kad pirštai kibirkščiuoja nuo prisilietimo, ir jis paslėpė juos sugniaužęs į kumščius. Šalia sėdinti mergina kvėpėjo vanile ir citrinomis - aromatas buvo nepaprastai patrauklus ir gundantis....

